

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 maja 2016 roku (znak: ENS/25/021120869), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 31 marca 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił A. K. prawa do wcześniejszej emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku nie udowodnił wymaganych co najmniej 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz 15-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął za udokumentowany ogólny staż ubezpieczeniowy wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 roku w wymiarze 24 lat, 10 miesięcy i 22 dni, w tym: 22 lata, 7 miesięcy i 12 dni okresów składkowych oraz 2 lata, 3 miesiące i 10 dni okresów nieskładkowych. Organ rentowy nie uwzględnił okresu pracy wnioskodawcy w gospodarstwie rolnym jego rodziców od 19 grudnia 1971 r. do 31 stycznia 1974 r. z uwagi na rozbieżności co do danych identyfikacyjnych wnioskodawcy, okresu od 21 kwietnia 1975 r. do 23 kwietnia 1975 r. (przerwa przed wojskiem), okresu od 6 kwietnia 1977 r. do 24 kwietnia 1977 r. (przerwa po wojsku). Organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy do zatrudnienia w szczególnych warunkach okresu jego pracy w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. od dnia 1 lutego 1974 roku do dnia 31 grudnia 1998 r. wskazując, że przedstawione przez wnioskodawcę świadectwo pracy oraz świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych nie odwołuje się do przepisów resortowych.

/decyzja k. 71-72 akt ZUS/

W dniu 14 czerwca 2016 roku (data nadania) A. K. złożył odwołanie od powyższej decyzji, zaskarżając ją w całości i wnosząc o jej zmianę poprzez uwzględnienie okresu jego pracy w gospodarstwie rolnym rodziców od 19 grudnia 1971 r. do 31 stycznia 1974 r. oraz zatrudnienia w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. jako pracy w szczególnych warunkach na stanowisku oczyszczacz mechaniczny.

/odwołanie k. 2 – 4/

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, podnosząc argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie k. 8 – 8 odwrót/

Na rozprawie w dniu 14 lutego 2017 roku, poprzedzającej bezpośrednio wydanie wyroku, ustanowiony w toku postępowania profesjonalny pełnomocnik wnioskodawcy będący radcą prawnym poparł odwołanie oraz wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych natomiast pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie odwołania.

/stanowisko stron – e protokół z rozprawy z 14.02.2017 r., czas nagrania: 00:48:26 – 00:49:04 - płyta CD k. 64/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca A. K. urodził się w dniu (...).

/bezsporne, a nadto odpis skrócony aktu urodzenia – k. 61/62 akt ZUS/

W dniu 31 marca 2016 roku A. K. złożył wniosek o emeryturę nie będąc członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

/bezsporne, nadto wniosek – k. 1-4 akt ZUS/

Organ rentowy uznał za udowodniony przez wnioskodawcę ogólny staż pracy w łącznym wymiarze 24 lata, 10 miesięcy i 22 dni, w tym: 22 lata, 7 miesięcy i 12 dni okresów składkowych oraz 2 lata, 3 miesiące i 10 dni okresów nieskładkowych. Organ rentowy nie uwzględnił okresu pracy wnioskodawcy w gospodarstwie rolnym jego rodziców

od 19 grudnia 1971 r. do 31 stycznia 1974 r., okresu od 21 kwietnia 1975 r. do 23 kwietnia 1975 r. (przerwa przed wojskiem) oraz okresu od 6 kwietnia 1977 r. do 24 kwietnia 1977 r. (przerwa po wojsku).

/bezsporne/

Organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy do zatrudnienia w szczególnych warunkach okresu jego pracy w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. od dnia 1 lutego 1974 roku do dnia 31 grudnia 1998 r. wskazując, że przedstawione przez wnioskodawcę świadectwo pracy oraz świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych nie odwołuje się do przepisów resortowych.

/bezsporne/

W niektórych dokumentach urzędowych w pisowni nazwiska rodzowego wnioskodawcy występowały oczywiste omyłki pisarskie.

/poświadczona za zgodność z oryginałem kopia Aktu Własności Ziemi z 30.01.1975 r. – k. 17, poświadczona za zgodność z oryginałem kopia postanowienia Wójta Gminy G. z 16.06.2016 r. o sprostowaniu oczywistej omyłki pisarskiej w Akcie Własności Ziemi z 30.01.1975 r. – k. 18; poświadczona za zgodność z oryginałem kopia Aktu Własności Ziemi z 20.10.1976 r. – k. 19, poświadczona za zgodność z oryginałem kopia postanowienia Wójta Gminy G. z 16.06.2016 r. o sprostowaniu oczywistej omyłki pisarskiej w Akcie Własności Ziemi z 20.10.1976 r. – k. 20; poświadczona za zgodność z oryginałem kopia świadectwa ukończenia Szkoły Podstawowej z 13.06.1970 r. – k. 38, poświadczona za zgodność z oryginałem kopia zaświadczenia Dyrektora Zespołu Szkół w L. z 29.08.2016 r. – k. 37; poświadczona za zgodność z oryginałem kopia książeczki wojskowej wnioskodawcy seria (...) nr (...) – k. 11-14 akt ZUS; legitymacja ubezpieczeniowa – koperta k. 51 akt ZUS/

W latach 1971 – 1974 ojciec wnioskodawcy S. K. figurował w ewidencji gruntów dla obrębu W., gm. G. jako władający nieruchomością położoną w obrębie W., gm. G., oznaczoną jako działki nr: (...) o łącznej powierzchni 1,74 ha.

/zaświadczenie Starostwa Powiatowego w Z. z 16.08.2016 r. – k. 36/

Rodzice wnioskodawcy – S. i M. małżonkowie K. stali się z mocy samego prawa właścicielami nieruchomości oznaczonych w ewidencji gruntów (...) numerami: 45, 193, 166, 220, 271 o łącznej powierzchni 1,74 ha wraz z zabudowaniami, będąc jednocześnie zobowiązanymi z tytułu prawa dożywocia na rzecz matki ojca wnioskodawcy oraz numerami: 180, 234, 282 o łącznej powierzchni 1,69 ha.

/poświadczona za zgodność z oryginałem kopia Aktu Własności Ziemi z 30.01.1975 r. – k. 17, poświadczona za zgodność z oryginałem kopia postanowienia Wójta Gminy G. z 16.06.2016 r. o sprostowaniu oczywistej omyłki pisarskiej w Akcie Własności Ziemi z 30.01.1975 r. – k. 18; poświadczona za zgodność z oryginałem kopia Aktu Własności Ziemi z 20.10.1976 r. – k. 19, poświadczona za zgodność z oryginałem kopia postanowienia Wójta Gminy G. z 16.06.2016 r. o sprostowaniu oczywistej omyłki pisarskiej w Akcie Własności Ziemi z 20.10.1976 r. – k. 20/

Wnioskodawca A. K. był zameldowany na pobyt stały w miejscowości W., gm. G. w okresie od 19 grudnia 1971 r. do 31 stycznia 1974 r.

/zaświadczenie Wójta Gminy G. z 14.06.2016 r. – k. 5/

W gospodarstwie rolnym w W. wnioskodawca zamieszkiwał wraz rodzicami oraz czworgiem młodszego rodzeństwa. Rodzice wnioskodawcy poza pracą we własnym gospodarstwie rolnym pracowali w PGR.

/zeznania świadka J. Z. - e-protokół z rozprawy z 14.02.2017 r., czas nagrania 00:11:25 – 00:20:28, płyta CD – k. 46; zeznania wnioskodawcy - e-protokół z rozprawy z 15.11.2016 r., czas nagrania 00:08:40 – 00:34:28, płyta CD – k. 46 w zw z e-protokołem z rozprawy z 14.02.2017 r., czas nagrania 00:48:08 – 00:48:25, płyta CD – k. 64/

Wnioskodawca A. K. w czerwcu 1970 r. ukończył naukę w Szkole Podstawowej w L., pow. Ł..

/poświadczona za zgodność z oryginałem kopia świadectwa ukończenia Szkoły Podstawowej z 13.06.1970 r. – k. 38,
poświadczona za zgodność z oryginałem kopia zaświadczenia Dyrektora Zespołu Szkół w L. z 29.08.2016 r. – k. 37/

Po ukończeniu szkoły podstawowej nie kontynuował nauki, pracował w gospodarstwie rolnym rodziców. W gospodarstwie tym prowadzona była uprawa roślin (zboża, ziemniaki) oraz hodowla zwierząt (4 krowy). Prace wykonywane były ręcznie. Do obowiązków wnioskodawcy należało wyprowadzanie krów na pastwisko, koszenie kosą i ręczne sianie zboża i rozsiewanie nawozów, wywożenie i rozrzucanie obornika na pole, karmienie zwierząt, oranie pola, dostarczanie mleka do mleczarni. Dodatkowo wnioskodawca pracował przy żniwach oraz przy zbiorze i kopcowaniu ziemniaków, obsługiwał pług, radło brony i drapak. W okresie jesienno-zimowym wnioskodawca wykonywał prace przy obrządki i karmieniu krów. Rodzice po pracy w PGR pomagali wnioskodawcy w pracy w gospodarstwie. Podobnie najstarsza siostra. Pozostałe młodsze rodzeństwo także, ale w mniejszym zakresie.

/zeznania świadka J. Z. - e-protokół z rozprawy z 14.02.2017 r., czas nagrania 00:11:25 – 00:20:28, płyta CD – k. 46;
zeznania świadka H. O. - e-protokół z rozprawy z 14.02.2017 r., czas nagrania 00:20:29 – 00:27:14, płyta CD – k. 46;
zeznania świadka J. O. - e-protokół z rozprawy z 14.02.2017 r., czas nagrania 00:27:15 – 00:32:22, płyta CD – k. 46;
zeznania wnioskodawcy - e-protokół z rozprawy z 15.11.2016 r., czas nagrania 00:08:40 – 00:34:28, płyta CD – k. 46
w zw z e-protokołem z rozprawy z 14.02.2017 r., czas nagrania 00:48:08 – 00:48:25, płyta CD – k. 64/

Praca w gospodarstwie rolnym rodziców wnioskodawcy zajmowała mu co najmniej 5 godzin dziennie. W okresie letnim pracy było więcej.

/zeznania świadka J. O. - e-protokół z rozprawy z 14.02.2017 r., czas nagrania 00:27:15 – 00:32:22, płyta CD – k. 46/

Od 1 lutego 1974 r. do 30 listopada 1999 r. (25 lat, 9 miesięcy i 15 dni) A. K. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (poprzednio: (...) Zakłady (...) w G., Wojewódzkie Zakłady (...) w G., (...) Centrum S.A. Oddział w G., (...) Centrum Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.).

/świadectwo pracy z 30.11.1999 r. – akta osobowe wnioskodawcy – koperta k. 30; poświadczona za zgodność z oryginałem kopia dowodu osobistego wnioskodawcy (...) – k. 57 akt ZUS/

W początkowym okresie wnioskodawca został zatrudniony na stanowisku piaskarza w Wydziale Ślusarni, a następnie a stanowisku oczyszczacza mechanicznego w Wydziale Ślusarni.

/angaż z 01.02.1974 r., karta obiegowa zwolnienia z pracy z 21.04.1975 r. – akta osobowe wnioskodawcy – koperta k. 30/

W okresie od 24 kwietnia 1975 r. do 5 kwietnia 1977 r. A. K. odbywał zasadniczą służbę wojskową.

/poświadczona za zgodność z oryginałem kopia książeczki wojskowej wnioskodawcy seria (...) nr (...) – k. 11-14 akt ZUS; legitymacja ubezpieczeniowa – koperta k. 51 akt ZUS/

Po odbyciu zasadniczej służby wojskowej od dnia 25 kwietnia 1977 r. wnioskodawca kontynuował podjęte zatrudnienie w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na stanowisku oczyszczacza mechanicznego w Wydziale Ślusarni

/angaż z 25.04.1977 r. – akta osobowe wnioskodawcy – koperta k. 30/

Od dnia 1 lipca 1978 r. wnioskodawcy powierzono obowiązki brygadzysty pracującego.

/angaż z 30.06.1978 r. – akta osobowe wnioskodawcy – koperta k. 30/

Od dnia 1 marca 1997 r. wnioskodawcy powierzono stanowisko myjniarza (pracownika myjni) w zakładzie Usług (...).

/angaż z 25.03.1997 r. – akta osobowe wnioskodawcy – koperta k. 30/

Od dnia 1 stycznia 1999 r. wnioskodawcy powierzono stanowisko oczyszczacza metalu w Zakładzie (...) Sp. z o.o.

/angaż z 23.12.1998 r. – akta osobowe wnioskodawcy – koperta k. 30/

W ramach zatrudnienia na ww. stanowiskach wnioskodawca pracował w tym samym miejscu i wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy, na trzy zmiany, te same czynności - oczyszczał mechaniczne śrutem o średnicy ok. 1 mm, wypychanym przez sprężone powietrze wszystkie części metalowe remontowanych pojazdów, tj.: nakrętki, śruby, podkładki, klucze, matryce, a także kabiny, ramy samochodowe, kadłuby bojowych wozów pancernych, pontonów saperskich, kontenerów na śmieci.

/zeznania świadka J. O. - e-protokół z rozprawy z 14.02.2017 r., czas nagrania 00:32:23 – 00:37:17, płyta CD – k. 46;

zeznania świadka A. D. (1) - e-protokół z rozprawy z 14.02.2017 r., czas nagrania 00:37:18 – 00:41:32, płyta CD – k. 46;

zeznania świadka J. W. – e-protokół z rozprawy z 14.02.2017 r., czas nagrania 00:41:33 – 00:45:56, płyta CD – k. 46;

zeznania świadka H. O. - e-protokół z rozprawy z 14.02.2017 r., czas nagrania 00:20:29 – 00:27:14, płyta CD – k. 46/

Części do czyszczenia były przekazywane z innych działów zakładu, tj.: nadwoziowni, podwoziowni, z wozów specjalnych, z kuźni, hartowni i ze ślusarni.

/zeznania świadka H. O. - e-protokół z rozprawy z 14.02.2017 r., czas nagrania 00:20:29 – 00:27:14, płyta CD – k. 46/

Ww. pracę wnioskodawca wykonywał w specjalnym stroju i obuwiu ochronnym. Zawsze musiał mieć założony specjalny kombinezon przeciwpyłowy, rękawice, maskę przeciwpyłową, a podczas pracy w komorach, przy czyszczeniu elementów o dużych gabarytach, praca była wykonywana w specjalnych hełmach z fartuchem.

/zeznania świadka J. O. - e-protokół z rozprawy z 14.02.2017 r., czas nagrania 00:32:23 – 00:37:17, płyta CD – k. 46;

zeznania świadka A. D. (1) - e-protokół z rozprawy z 14.02.2017 r., czas nagrania 00:37:18 – 00:41:32, płyta CD – k. 46;

zeznania świadka H. O. - e-protokół z rozprawy z 14.02.2017 r., czas nagrania 00:20:29 – 00:27:14, płyta CD – k. 46/

Wnioskodawca pracował w zamkniętym pomieszczeniu w nieogrzewanym budynku.

/zeznania świadka J. W. – e-protokół z rozprawy z 14.02.2017 r., czas nagrania 00:41:33 – 00:45:56, płyta CD – k. 46/

Pomieszczenie, w którym pracował wnioskodawca to była usytuowana na hali zamykana komora (kabina).

/zeznania świadka A. D. (1) - e-protokół z rozprawy z 14.02.2017 r., czas nagrania 00:37:18 – 00:41:32, płyta CD –

k. 46; zeznania świadka J. W. – e-protokół z rozprawy z 14.02.2017 r., czas nagrania 00:41:33 – 00:45:56, płyta CD – k. 46/

Boki tej komory (kabiny) były wyłożone gumą, a na dole była kratownica, żeby zlatywał śrut i podajnik, który podawał śrut do kotła. Do tej komory wchodziło się w masce, bo było duże zapylenie. Do maski ochronnej, w której pracował wnioskodawca był dołączony specjalny przewód doprowadzający powietrze z butli, która stała na zewnątrz kabiny. Często śrut odbijał od czyszczonych elementów, dlatego maska miała dwie szyby i jeszcze dodatkowo osłonę z siatki.

/zeznania świadka H. O. - e-protokół z rozprawy z 14.02.2017 r., czas nagrania 00:20:29 – 00:27:14, płyta CD – k. 46/

Wnioskodawca otrzymywał dodatek do wynagrodzenia za tytułu wykonywania prac w warunkach szkodliwych.

/karty wynagrodzeń wnioskodawcy – k. 27 akt ZUS; zeznania świadka H. O. - e-protokół z rozprawy z 14.02.2017 r., czas nagrania 00:20:29 – 00:27:14, płyta CD – k. 46/

Pracodawca - (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w dniu 30 listopada 1999 r. wystawił wnioskodawcy świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach podając, że wnioskodawca pracował w szczególnych warunkach od dnia 1 lutego 1974 roku do dnia 31 grudnia 1998 r., wykonując stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace przy piaskowaniu na sucho i śrutowaniu wewnątrz komór, wymienione w Dziale III, poz. 80 wykazu A stanowiącego załącznik do Rozporządzenia Rady ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (Dz.U. z 1983 r. nr 8 poz. 43), których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

/świadectwo k. 33 akt ZUS/

Powyższy stan faktyczny w części obejmującej czynności wykonywane przez wnioskodawcę w okresie jego zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. w G. i u jej poprzedników prawnych Sąd ustalił na podstawie dokumentacji osobowej i płacowej ze spornego okresu pracy wnioskodawcy, jak i osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań wnioskodawcy oraz świadków J. O., J. W. oraz A. D. (2), pracujących z wnioskodawcą w tym samym miejscu pracy w spornym okresie zatrudnienia, a zatem posiadających wiedzę odnośnie charakteru zatrudnienia wnioskodawcy i rodzaju wykonywanych przez niego czynności. Odnośnie posiadania przez rodziców wnioskodawcy gospodarstwa rolnego oraz wykonywania przez wnioskodawcę prac w tym gospodarstwie podstawę do rekonstrukcji stanu faktycznego stanowiły dokumenty urzędowe zgromadzone w aktach organu rentowego oraz w aktach sprawy, a także osobowe źródła dowodowe w postaci zeznań świadków J. O., H. O. i J. Ż. mieszkających w tej samej wsi, co wnioskodawca, znających go od czasów szkolnych i z w związku z tym posiadających wiedzę w powyższym zakresie, a także zeznań samego wnioskodawcy. Zgromadzonym dowodom Sąd w całości dał wiarę. Zeznania świadków – osób obcych wobec wnioskodawcy i nie zainteresowanych bezpośrednio rozstrzygnięciem sprawy na korzyść którejkolwiek ze stron, a jednocześnie pracowników tego samego zakładu pracy i w tym samym czasie, co wnioskodawca lub współmieszkańców tej samej wsi, w której zamieszkiwał wnioskodawca wraz z rodzicami i rodzeństwem, w ocenie Sądu nie budzą wątpliwości przy ocenie ich wiarygodności. Nie są one wewnętrznie sprzeczne, ani sprzeczne z zeznaniami wnioskodawcy, czy też z treścią załączonych do akt sprawy dokumentów; przeciwnie – są spójne, jasne, logiczne, kompletne i korespondują z pozostałym materiałem dowodowym. Również zgromadzonym w toku postępowania dowodowym dokumentom Sąd przyznał w pełni walor wiarygodności uznając, że mogą one stanowić podstawę ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie. Ich prawdziwość i rzetelność nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania, zaś Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności z urzędu. Z uwagi na niesporny ustalony stan faktyczny sprawy Sąd uznał ww. materiał dowodowy, wskazujący rodzaj obowiązków i czynności wykonywanych przez A. K. w gospodarstwie rolnym jego rodziców od 19 grudnia 1971 r. do 31 stycznia 1974 r., jak i czynności zawodowych wykonywanych przez niego od 1 lutego 1974 r. do 30 listopada 1999 r. w ramach zatrudnienia w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (i jej poprzednikach prawnych), za wystarczający do rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie i jako takie skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

Zgodnie z treścią art. 184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016 roku, poz.887 – j.t. ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Stosownie do treści art. 184 ust. 2 ww. ustawy, emerytura, o której mowa w ust.1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Prawo do emerytury na podstawie art. 184 ww. ustawy przysługuje ubezpieczonemu, który na dzień wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 roku) spełnił określone w niej wymogi stażowe, a po tej dacie osiągnął wymagany wiek, niezależnie od tego czy w chwili osiągnięcia tego wieku wykonywał pracę w szczególnych warunkach, czy wykonywał inną pracę i czy pozostawał w zatrudnieniu.

Zgodnie z art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki: osiągnęli wiek emerytalny wynoszący co najmniej 65 lat (dla mężczyzn), oraz mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat (dla mężczyzn).

W przedmiotowym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości fakt, iż wnioskodawca spełnia przesłanki ustawowe, co do wieku (ukończył 60 lat w dniu 19 grudnia 2015 r.) oraz nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego. W ocenie Sądu - wbrew stanowisku organu rentowego - wnioskodawca spełnia również warunek, co posiadania minimalnego wymiaru okresów składkowych i nieskładkowych, które uprawniałyby go do świadczenia emerytalnego.

W niniejszej sprawie Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął za udokumentowany ogólny staż ubezpieczeniowy wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 roku w wymiarze 24 lat, 10 miesięcy i 22 dni. Zatem do minimalnego wymiaru ogólnego stażu zatrudnienia, tj. do 25 lat, brakuje skarżącemu zaledwie miesiąc i 8 dni. Wnioskodawca w niniejszym postępowaniu wnosił o zaliczenie do ogólnego stażu pracy okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców, po ukończeniu 16 roku życia, w okresie od 19 grudnia 1971 r. do 31 stycznia 1974 r. (2 lata, 1 tydzień i 6 dni).

W sprawach zaliczenia pracy w gospodarstwie rolnym zastosowanie ma art. 10 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis art. 10 ust. 1 wymienia trzy okresy, które z zastrzeżeniem art. 56 można traktować jako okresy składkowe przy ustalaniu prawa do emerytury oraz do obliczania wysokości emerytury. Jako trzeci z nich ustawodawca wymienił w art. 10 ust. 3 przypadające przed dniem 1 stycznia 1983 roku okresy pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia.

Stosownie bowiem do treści art. 10 ust. 1 ustawy emerytalnej przy ustalaniu prawa do emerytury oraz przy obliczaniu jej wysokości uwzględnia się również, traktując je jako okresy składkowe:

- 1) okresy ubezpieczenia społecznego rolników, za które opłacono przewidziane w odrębnych przepisach składki,
 - 2) przypadające przed dniem 1 lipca 1977 roku okresy prowadzenia gospodarstwa rolnego po ukończeniu 16 roku życia,
 - 3) przypadające przed dniem 1 stycznia 1983 roku okresy pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia,
- jeżeli okresy składkowe i nieskładkowe, ustalone na zasadach określonych w art. 5-7, są krótsze od okresu wymaganego do przyznania emerytury, w zakresie niezbędnym do uzupełnienia tego okresu.

Powyższa regulacja wprost nie stawia innych wymagań, jakie należy spełniać w zakresie warunków pracy w gospodarstwie rolnym. Przede wszystkim przepis ten nie wyznacza rozmiaru świadczonej pracy, podczas gdy art. 6 ust. 2 pkt. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do uwzględnienia okresów pracy przed dniem 15 listopada 1991 r. wymaga, aby praca wykonywana była w wymiarze, co najmniej połowy pełnego wymiaru czasu pracy.

Wątpliwości odnośnie interpretacji przepisu art. 10 ust. 1 zostały usunięte licznymi orzeczeniami Sądu Najwyższego, w których jako przesłankę zaliczenia okresu pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16-go roku życia przyjmowano wymiar pracy przekraczający 4 godziny dziennie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 28 lutego 1997

r., II UKN 96/96, opubl: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 1997, Nr 23, poz. 473; wyrok Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2000 r., II UKN 155/00, opubl: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2002, Nr 16, poz. 394, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2013 roku w sprawie II UK 368/12 opubl. LEX nr 1363452).

Kwestia pracy w gospodarstwie rolnym była wielokrotnie przedmiotem rozważań w orzecznictwie sądowym. Wątpliwości budziło także zaliczenie pracy w gospodarstwie rolnym uczniowi, który nie spełnia kryteriów pojęcia "domownika" z art. 6 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, tj. osobie bliskiej rolnikowi, która ukończyła 16 lat, pozostaje z rolnikiem we wspólnym gospodarstwie domowym lub zamieszkuje na terenie jego gospodarstwa albo w bliskim sąsiedztwie oraz stale pracuje w tym gospodarstwie rolnym i nie jest związana z rolnikiem stosunkiem pracy.

W judykaturze wykształcił się pogląd, iż o uwzględnieniu przy ustalaniu prawa do świadczeń emerytalno-rentowych okresów pracy w gospodarstwie rolnym sprzed objęcia rolników obowiązkiem opłacania składki na rolnicze ubezpieczenie społeczne domowników (tj. przed dniem 1 stycznia 1983 r.) przesądza wystąpienie dwóch okoliczności:

- 1) wykonywanie czynności rolniczych powinno odbywać się zgodnie z warunkami określonymi w definicji legalnej "domownika" z art. 6 pkt 2 ustawy o u.s.r. oraz
- 2) czynności te muszą być wykonywane w wymiarze nie niższym niż połowa ustawowego czasu pracy, tj. minimum 4 godziny dziennie.

W orzecznictwie wskazywano również, iż za stałą pracę w gospodarstwie rolnym nie można uznać jedynie doraźnej pomocy w wykonywaniu typowych obowiązków domowych, zwyczajowo wymaganych od dzieci, jako członków rodziny rolnika (por. wyrok Sądu Najwyższego z 10 maja 2000 r., II UKN 535/99, opubl: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2001, Nr 21, poz. 650).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dał podstawę do zaliczenia spornego okresu od 19 grudnia 1971 r. do 31 stycznia 1974 r. (2 lata, 1 tydzień i 6 dni) jako pracy wnioskodawcy w gospodarstwie rolnym w rozumieniu art. 10 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. A. K. przebywając w spornym okresie w gospodarstwie rolnym swoich rodziców spełniał kryteria „domownika” w z art. 6 pkt 2 ustawy o u.s.r. Czynności wykonywane w spornym okresie czasu przez wnioskodawcę w ramach pomocy w prowadzeniu gospodarstwa rolnego miały cechę stałości – były one wykonywane codziennie przez cały sporny okres czasu, a ich zakres determinowany był cyklem rozwojowym uprawianych roślin i hodowanych zwierząt. Wnioskodawca w całym spornym okresie zamieszkiwał w przedmiotowym gospodarstwie rolnym z rodzicami oraz pozostałymi domownikami prowadząc z nimi wspólne gospodarstwo domowe, a praca w gospodarstwie rolnym rodziców była wówczas jedyną i zasadniczą aktywnością wnioskodawcy. Po ukończeniu szkoły podstawowej w czerwcu 1970 r. nie kontynuował on bowiem nauki, a pracę zawodową rozpoczął dopiero w lutym 1974 r.

Zgromadzony materiał dowodowy w postaci zeznań świadków oraz zeznań wnioskodawcy dał również podstawę do uznania, że wnioskodawca pracował w gospodarstwie rolnym rodziców w wymiarze przekraczającym połowę pełnego wymiaru czasu pracy. Jak bowiem ustalił Sąd w toku postępowania dowodowego wnioskodawca – będąc najstarszym synem swoich rodziców - codziennie wyprowadzał krowy na pastwisko, zajmował się ich karmieniem, pojeniem oraz dojeniem, odwoził też mleko z udoju do mleczarni. Ręcznie wykonywał szereg prac gospodarskich związanych z uprawą roślin (koszenie kosą, sianie zboża, rozsiewanie nawozów), orał pole. Dodatkowo wnioskodawca pracował przy żniwach oraz przy zbiorze i kopcowaniu ziemniaków, obsługiwał pług, radło brony i drapak. Z kolei w okresie jesienno-zimowym wnioskodawca wykonywał prace przy obrządki i karmieniu krów. Rozmiar obowiązków wnioskodawcy w gospodarstwie rolnym rodziców (i wiążący się z tym czas konieczny dla wywiązania się z nich) był o tyle większy, że rodzice wnioskodawcy byli zatrudnieni w PGR, a pracę we własnym gospodarstwie wykonywali po zakończeniu pracy zawodowej. Świadek J. O. zeznał wprost, że praca w gospodarstwie rolnym rodziców wnioskodawcy zajmowała mu co najmniej 5 godzin dziennie, a w okresie letnim pracy było więcej. Skoro zatem wnioskodawca udowodnił, że w

spornym okresie wykonywał codziennie przez co najmniej 4 godziny prace w gospodarstwie rodziców, to zachodzą podstawy do zaliczenia tego okresu do jego ogólnego stażu pracy.

W tym stanie rzeczy, w oparciu o poczynione ustalenia i obowiązujące przepisy prawa, Sąd Okręgowy uznał, że skarżący po uwzględnieniu spornego okresu od 19 grudnia 1971 r. do 31 stycznia 1974 r. (2 lata, 1 tydzień i 6 dni) legitymuje się stażem okresów składkowych i nieskładkowych przewyższającym 25 lat.

W dalszym toku wyводу Sąd odnie się do drugiej kwestionowanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych przesłanki nabycia przez wnioskodawcę prawa do emerytury w obniżonym wieku, tj. pracy wykonywanej przez niego w okresie jego zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. w G. i u jej poprzedników prawnych od 1 lutego 1974 r. do 30 listopada 1999 r. (25 lat, 9 miesięcy i 15 dni) jako pracy w warunkach szczególnych.

Definicja ustawowa „pracy w szczególnych warunkach” została zawarta w art. 32 ust. 2 ww. ustawy o emeryturach i rentach. Zgodnie z tym przepisem, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Stosownie do treści art. 32 ust. 4 ww. ustawy wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1 rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki na podstawie którym osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Za dotychczasowe przepisy (w rozumieniu art. 32 ust. 4 ww. ustawy) należy uważać przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43), ale wyłącznie w zakresie regulowanym przez ww. ustawę o emeryturach i rentach, a więc co do wieku emerytalnego, rodzaju prac lub stanowisk oraz warunków, na jakich osobom wykonującym prace określone w ust.2 i ust.3 art. 32 tej ustawy przysługuje prawo do emerytury (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2002 roku, III ZP 30/01, OSNAP 2002/10/243 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2009 roku, II UK 31/09, Lex nr 559949). Pracę taką pracownik musi wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze), aby nabyć prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W świetle § 2 ust. 1 tegoż rozporządzenia oraz zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 1997 r. II UKN 417/97 – (...) i US (...) i wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2000 r. II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)).

Prawo do emerytury przewidziane w art. 184 w związku z art. 32 ustawy emerytalnej ma charakter wyjątkowy, jest odstępstwem od ogólnej reguły dotyczącej warunków przechodzenia na emeryturę, a zatem właściwe przepisy muszą być wykładane w sposób ścisły. Niedopuszczalna jest wykładnia rozszerzająca, prowadząca w konsekwencji do wypaczenia idei, że emerytura w wieku wcześniejszym jest wynikiem pracy w obciążających dla zdrowia warunkach. Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy oznacza, że pracownik nie ma powierzonych innych obowiązków jak tylko te, które dotyczą pracy w szczególnych warunkach. Istotnym warunkiem przyznania świadczenia z tytułu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach jest stwierdzenie w ramach pełnego wymiaru czasu pracy oddziaływania szkodliwych warunków na organizm pracownika. R. legis instytucji przewidzianej w art. 32 ww. ustawy o emeryturach i rentach z FUS opiera się na założeniu, że praca wykonywana w szczególnych warunkach przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też osoba wykonująca taką pracę ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni.

Środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest - w myśl § 2 ust. 2 - świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione według określonego wzoru lub świadectwo pracy, w którym zakład pracy stwierdza charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym nawet zeznaniami świadków (uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 roku, III UZP 5/85, Lex 14635, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 roku III UZP 6/84, Lex 14625; wyrok Sądu Najwyższego z 30 marca 2000 r. II UKN 446/99, Lex 48778). Zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień oraz wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych wymaga dowodów niebudzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 1998 roku, II UKN 440/97, Lex 34199). W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyłączone jest, stosownie do treści art. 473 §1 k.p.c., zastosowanie przepisów ograniczających dopuszczalność dowodów ze świadków i przesłuchania stron (art. 246 i 247 k.p.c.). W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dopuszczalne jest wykazywanie wszelkimi dowodami okoliczności od których zależą uprawnienia do świadczeń, z ubezpieczenia społecznego, także gdy z dokumentów wynika co innego. W orzecznictwie (wyroki Sądów Apelacyjnych: w S. z dnia 20 września 2012 roku, III AUa 374/12 Lex 1223476, w Ł. z dnia 3 kwietnia 2013 roku, III AUa 1267/12 - Lex 1312036, w B. z dnia 17 kwietnia 2013 roku, III AUa 10430/12 - Lex 1314677) przyjmuje się, że „dowód tylko z zeznań świadków, z uwagi na szczególnie i wyjątkowy charakter prawa do emerytury w obniżonym wieku, nie może przesądzać o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach, zwłaszcza, gdy fakty wynikające z zeznań świadków nie znajdują potwierdzenia w dokumentacji pracowniczej. Inaczej mówiąc moc dowodowa zeznań świadków, jest tak niska, że dowody z zeznań świadków nie spełniają wymogu dowodów pewnych, jednoznacznych i precyzyjnych. Z tej zatem przyczyny na takich dowodach nie można oprzeć orzeczenia pozytywnego dla strony.” W tej kategorii spraw podkreśla się, że same zeznania świadków czy ubezpieczonego, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych, nie stanowią miarodajnego dowodu pracy w szczególnych warunkach.

Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 roku, sygn. II UKN 598/00, Lex nr 79840, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2009 roku sygn. I PK 194/08, Lex nr 653420). Nie jest natomiast dopuszczalne uwzględnianie przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, przez co tak zatrudniony nie spełniał koniecznego warunku dla uzyskania wcześniejszych uprawnień emerytalnych, jakim było stale wykonywanie pracy szkodliwej w pełnym wymiarze czasu

pracy obowiązującym na zajmowanym stanowisku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2008 r. sygn. II UK 306/07 Lex 528599).

Należy również wskazać, że świadectwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę z zachowaniem warunków przewidzianych normą § 2 ww. rozporządzenia stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych. Samo jednakże posiadanie świadectwa pracy potwierdzającego wykonywanie zatrudnienia w warunkach szczególnych organu rentowego nie wiąże i nie przesądza automatycznie o przyznaniu świadczenia emerytalnego na podstawie art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach w postępowaniu sądowym traktuje się jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki może być więc weryfikowany pod kątem prawdziwości wskazanych w nim faktów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 roku sygn. III AUa 3113/08, Lex nr 552003; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 30 listopada 2006 roku sygn. III AUa 466/06, opubl: Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Katowicach rok 2007, Nr 3, poz. 8; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 24 września 2008 roku sygn. III AUa 795/08, opubl: Orzecznictwo Sądów Apelacji B. rok 2008, Nr 4, str. 60). Sąd nie jest zatem w żaden sposób związany oceną charakteru zatrudnienia pracownika dokonaną przez pracodawcę w wystawionym pracownikowi świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Ma ono służyć jedynie celom dowodowym. Dokument ten podlega co do swojej wiarygodności i mocy dowodowej takiej samej ocenie, jak każdy inny dowód (art. 233 § 1 k.p.c.) – vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2009 r., sygn. I UK 316/08, LEX nr 707858, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2011r., sygn. akt III UK 213/10, LEX nr 950436).

W przedmiotowym stanie faktycznym, w ocenie Sądu Okręgowego, nie budzi najmniejszych wątpliwości to, że – wbrew stanowisku organu rentowego - wnioskodawca spełnia również warunek posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Na okoliczność pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w szczególnych warunkach dopuścił dowód z zeznań świadków i z przesłuchania wnioskodawcy oraz przeprowadził dowód z dokumentacji osobowej i płacowej wnioskodawcy ze spornego okresu zatrudnienia.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w spornym okresie zatrudnienia w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (poprzednio: (...) Zakłady (...) w G., Wojewódzkie Zakłady (...) w G., (...) Centrum S.A. Oddział w G., (...) Centrum Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.), pomimo wskazywania w angażach różnych stanowisk pracy (oczyszczacz mechaniczny, myjniarz, oczyszczacz metalu) wnioskodawca faktycznie pracował w tym samym miejscu i wykonywał stale (codziennie) w pełnym wymiarze czasu pracy (co najmniej przez 8 godzin), na trzy zmiany, te same czynności, tj. oczyszczał mechaniczne śrutem metalowym przy użyciu sprężonego powietrza wszystkie części metalowe remontowanych pojazdów, tj.: nakrętki, śruby, podkładki, klucze, matryce a także kabiny, ramy samochodowe, kadłuby bojowych wozów pancernych, pontonów saperskich, kontenerów na śmieci.

Z poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych wynika również jednoznacznie, że praca wykonywana przez wnioskodawcę była pracą o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości. Ze względu na występujące duże zapylenie pracę tę wnioskodawca musiał wykonywać w specjalnym stroju i obuwiu ochronnym. Zawsze musiał mieć założony specjalny kombinezon przeciwpylowy, rękawice a także maskę przeciwpylową lub specjalny hełm z fartuchem, do którego był dołączony specjalny przewód doprowadzający powietrze z butli. Praca ta była wykonywana w nie ogrzewanej hali. Uciążliwość wykonywanej przez wnioskodawcę pracy potwierdza także to, że otrzymywał z tego tytułu specjalny dodatek do wynagrodzenia. Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby wnioskodawca był oddelegowany do innych czynności, ani też aby w pracy zakładu występowały przestoje – przeciwnie zakład pracował ciągle w systemie 3-zmianowym.

Analiza treści Wykazu A do powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) wskazuje, że wykonywane przez wnioskodawcę prace odpowiadają pracom

wymienionym w Dziale III (zatytułowanym „W hutnictwie i przemyśle metalowym”) pod poz. 80 („Piaskowanie na sucho i śrutowanie wewnątrz komór”) jako prace w szczególnych warunkach.

Przy kwalifikacji pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w spornym okresie w (...) Spółce z o.o. w G., jako pracy w warunkach szczególnych, pomocnicze znaczenie ma również branżowe Zarządzenie nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. MG z 1985 roku Nr 1, poz. 1). W dziale III załącznika nr 1 do ww. zarządzenia (zatytułowanym „W hutnictwie i przemyśle metalowym”) pod poz. 80 (zatytułowaną „Piaskowanie na sucho i śrutowanie wewnątrz komór”) w punkcie 1 wymienione jest stanowisko „oczyszczacz mechaniczny”, w punkcie 2 stanowisko pracy „operator śrutownika (piaskowacz)”, w punkcie 3 „piaskowacz”, a w punkcie 4 „śrutowacz”.

Mając zatem powyższe na uwadze Sąd Okręgowy przyjął, iż A. K. – wbrew stanowisku organu rentowego – legitymuje się okresem zatrudnienia w warunkach szczególnych w wymiarze przekraczającym 15 lat.

Z uwagi na to, że – jak wskazano wcześniej – A. K. posiada również wymagany ogólny - co najmniej 25 letni staż pracy, ukończył wymagany wiek oraz nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, należy stwierdzić, że spełnia on wszystkie warunki konieczne dla nabycia prawa do wcześniejszej ze względu na wiek emerytury.

Zgodnie z art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do emerytury powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do jej nabycia. Z kolei w myśl art. 129 ust. 1 świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Wnioskodawca wymagany przepisami wiek 60 lat osiągnął już w dniu 19 grudnia 2015 roku, jednak z wnioskiem o emeryturę wystąpił dopiero w dniu 31 marca 2016 roku.

Z tego względu Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał A. K. prawo do emerytury od dnia 1 marca 2016 r. (tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożył on powtórny wniosek o prawo do świadczenia) orzekając, jak w punkcie 1 sentencji.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy rozstrzygnął w punkcie 2. wyroku stosownie do wyników postępowania i na podstawie art. 98 k.p.c. zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na rzecz A. K. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika procesowego skarżącego Sąd ustalił na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804) w brzmieniu nadanym mocą § 1 pkt 5 b) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2016 roku, poz.1667).

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć organowi rentowemu, wypożyczając akta rentowe.

/RP/